

Verden aldrig havde kendt før. Det har han nok Ret i.

En tredje Bejler til Husmændene er det radikale Parti. Det har efter min Mening de allerringeste Chancer, fordi det staaar afhængigt af en Klikke, der særlig udmærker sig ved Ideløshed, Negativitet, Materialisme og flere andre -ismer. Det er Faner, man forgæves vil forsøge at samle Husmændene om. Som den materialistiske Bjørnbakske Bevægelse forlængst er bukket under, saaledes vil det ogsaa gaa den Brandesianske Materialisme, den moderne Kultur, „den højeste Oplysning“, eller hvad man vil kalde det, naar den skal prøves i aaben Mark udenfor Københavns Volde. Som Bjørnbakkerne skulde leve paa Gaardmændenes Hæd til Herremændene, saaledes ville de saakaldte radikale — jeg tænker just ikke saa meget paa Partiet i og for sig — have Husmændene til at leve paa Hædet til Gaardmændene, men det er en haard Kost at leve paa. De, der prøve det, ville opdage, at de have faaet Stene for Brød. Lykke og Tilfredshed gro nu en Gang ikke af den Sæd. Det ville de opdage, og de ville søge tilbage til de Livsværdier, der kunne bringe Lys, Liv og Lykke ogsaa i Husmændenes Hjem. Det var ikke de Bjørnbakske Gaardmænd, der bleve Foregangsmænd hverken i vor Politik eller i vore landøkonomiske Sammenslutningsforetagender, vore Andelsforetagender. Nej, det blev de højskolepaavirkede, dem, man i de Kredse, jeg før nævned, selvfølgelig trækker paa Smilebaandet ad, det blev ikke de materialistiske, men de idealistisk paavirkede, der førte an herhjemme. Og saadan vil det ganske sikkert gaa — det er jeg vis paa — ogsaa for Husmændenes Vedkommende. Men det er saadan, at Husmændene for Tiden ere de radikales, om jeg saa maa sige, sidste Haab. Deraf kommer det, at man ser, havde jeg nær sagt, det Særsyn, at den højeste Oplysnings, den moderne Kulturs Aandsaristokratis Blad her i København paa den mest usmagelige Maade logrer for Husmændene.

Formanden: Det forekommer mig, at det ikke var nogen ganske heldig Udtalelse.

Pinstrup: Hvem der har Føling med Forholdene ude i Landet, er ikke i Tvivl om, at der er i Færd med at foregaa en Strømkæntning i Husmandsforeningerne. De forstaaende Husmænd, der ville et virkelig Arbejde i Lighed med Landbo-

foreningerne, ville komme til at gøre sig mere gældende, og Agitatorernes Tid er omme, naar Arbejdets Tid er inde. Og den Tid er inde, naar vi her inde fra byde Husmandsforeningerne lige Vilkaar med Landboforeningerne.

Paa Foreningen af jydsk Landboforeningers Delegeretmøde i Fjor talte jeg for Husmandsforeningernes Medindflydelse og Ligestilling med Landboforeningerne, og det glæder mig, som sagt, at Landboforeningernes Repræsentanter have sluttet sig dertil i det Udvalg, jeg før har nævnt, og at Ministeren har gjort Indstilling i Overensstemmelse dermed, fordi det er en Ordning, der er retfærdig og i Virkeligheden ret uangribelig. Det betyder efter min Mening, at Husmandsforeningerne komme til at staa ligestillede med Landboforeningerne i Arbejdet paa Dygtiggørelse af og Fremgang indenfor det danske Landbrug. Dermed er Udsigten til at faa alle Landmænd, baade store og smaa, med ogsaa større, og da skal Tiden nok lære, at der er saa meget fælles for Husmandsforeninger og Landboforeninger, at et godt Samarbejde vil komme i Stand. Naar man har fulgt Udtalelserne i Pressen og i Husmandsforeningernes Organer, har det jo set ud til, om jeg ikke tager fejl, at der var nogle Husmandsforeninger, hvis Hovedformaal nærmest kunde betragtes som værende politisk, og det er ganske sikkert dem, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) have Interesse for. Om de ville gaa ind under den foreslaaede Ordning, ved jeg ikke, men jeg tvivler ikke om, at det store Tal af Husmandsforeninger vil sige, som fornuftigt er: Lad os gaa sammen i politiske Foreninger, som vor Overbevisning byder os, men i Husmandsforeningerne ville vi uden Hensyn til Politik arbejde for landøkonomiske Opgavers Løsning og for Fremgang paa Landbrugets Omraade. Naar, som jeg sagde, Arbejdets Tid er inde, da bliver det de sidste, der komme i Forgrunden. Det bliver Arbejdets solide Mænd og ikke længer Agitatorer, der komme i Forgrunden.

Naar jeg nu til Slutning skulde samle det, jeg her har sagt, i nogle faa Sætninger, da har jeg søgt at vise, hvorledes Landboforeningerne have røgtet Husmands-sagen ved at gennemføre Præmiering af ypperligt dyrkede Huslodder, ved at ordne Fællesrejser og korte, lokale Rejser. Og jeg har villet vise, hvorledes dette Arbejde har kaldet Husmændene frem, saaledes at